

Jumalan kasvot Vanhassa Testamentissa

Ceta Lehtniemi

Jumalan kasvot kuvastavat sitä, että olemme tekemisissä persoonallisen Jumalan kanssa. Voimme liittää Jumalaan niitä piirteitä ja sanoja, joita ymmärrämme ja käytämme. Jumalan pyhyys on luonnollisesti aina osaksi käsityskykymme ulkopuolella, mutta silti ymmärrämme jotain pyhyiden sisällöstä ja merkityksestä. Samoin ymmärrämme käsitteen Jumalan kasvot.

Ymmärryksemme perustuu siihen vastaavuuteen, mitä näemme ja koemme tässä maailmassa eläessämme. Se perustuu kuitenkin myös Raamatun kerrokselliseen ilmoitukseen. Sanoille muotoutuu syvä hengellinen merkitys ja sisältö.

Ihminen jo luotiin Jumalan kuvaksi.

Ja Mooses ainoana tavallisena ihmisenä sai kohdata Jumalan kasvoista kasvoihin.

2.Moos. 33:11: *Ja Herra puhutteli Moosesta kasvoista kasvoihin, niinkuin mies puhuttelee toista.*

4Moos. 12:8: *...hänen kanssaan minä puhun suusta suuhun, avoimesti enkä peitetyin sanoin, ja hän saa katsella Herran muotoa.*

5.Moos. 34:10 *Mutta Israelissa ei enää noussut yhtäkään sellaista profeettaa kuin Mooses, jonka kanssa Herra seurusteli kasvoista kasvoihin*

Tuolla samalla tavalla ei kukaan Jumalan ihminen saanut kohdata maan päällä Jumalan kasvoja ja Jumalan olemusta. Kuitenkin se oli ilmoitus koko Raamatun matkalle. Se kertoi, että Jumalan olemukseen kuuluu ihmishahmoisuus ja kasvojen kautta ilmaistavat piirteet. Perillä sitten saamme katsoa Kristusta kasvoista kasvoihin.

Tiedämme, että maallisen kirkkaus on toisenlainen kuin taivaallisen kirkkaus on. Ja katsomme kaikkea kuin kuvastimesta. Lain kirkkaus on himmeä evankeliumin kirkkauden rinnalla. Kun ymmärryksemme liittyen Jumalaan on vielä vähäinen ja katsomme kuin kuvastimesta, sitä suuremmalla syyllä tulee mielestäni arvostaa niitä sanoja, joilla meille Raamatussa pyritään ilmoittamaan Jumalan ominaisuuksia.

Sekä yksittäinen kristitty ja seurakunta elävät Jumalan kasvojen edessä. Ja Jumala on Raamatun mukaan aina näkevä, kuuleva ja läsnä oleva Jumala. Ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, ja seurakunta on Kristuksen ruumis, jolla on tehtävä jopa taivaallisille valloille ilmoittaa Jumalan salaisuutta Kristuksessa (Ef. 3:8-12). On hyvin perusteltua säilyttää Raamatussa koko se kuvakieli, joka käyttää ruumiinosiamme ja aistejamme kuvaamassa Jumalan olemusta.

Jumalan kasvojen edessä

Minulle tuli henkilökohtaisesti esiin asia liittyen Jumalan kasvoihin, kun syvennyin Herran siunaukseen, jossa sana ”kasvot” esiintyy kaksi kertaa. Mietin nimittäin hiljaisuudessa sitä miten liitän tämän siunauksen Jumalan kasvojen edessä olemiseen, siihen mitä myös usein koen yöllä herätessäni. Koen, että Kristuksen työn tähden verho on poistettu ja olen Jumalan kasvojen edessä. Olen kuin ihmetellen katselemassa Hänen pyhyittään, kirkkauttaan ja rakkauttaan. Sen

toki koen heikosti, mutta itselleni merkittävällä tavalla. Olen pyhän edessä ja vastaanottajan paikalla.

Tunteeseen liittyy ymmärrys Kristuksen täytetystä työstä, se että esirippu repesi Golgatan ristin pelastustyön yhteydessä. Jumalan kaikkein pyhin avautui pienelle ihmiselle. Tässä kasvojen edessä olen oppinut kyselemään onko jotain pois pantavaa, onko vääryyden siteitä, anteeksiantamattomuutta. Olen ymmärtänyt, että peite on minun kasvojeni edessä, jos Jumala on peitossa. Tässä Jumalan kasvojen edessä olen myös usein aivan tyhjänä kysellyt sanoja puheeseen tai kirjoitukseen.

Kun ajattelin Herran siunausta, etsin ensin kaikki Vanhan testamentin kohdat, jotka liittyivät sanaan ”valistaa”. Tuntuma siitä, että tahdon ettei Jumalan kasvojen edessä olisi peitettä, yhä voimistui. Samoin koin rukousta sen puolesta, että oppisin tuntemaan Jumalaa ja ennen muuta Kristusta. Sitten hain kännylläni raamattuhaun kautta kaikki kasvoihin liittyvät Vanhan Testamentin kohdat. Ja mietin niitä rukoillen.

Yöllä sitten heräsin kokien tätä Jumalan kasvojen edessä olemisen pyhyyttä ja kirkkautta.

Kirjoitin ensin puhelimeeni:

”Että voisin elää Jumalan kasvojen edessä. Että verho olisi pois ja elävä Jumala lähellä, että Hänen olemuksensa, persoonansa olisi kirkkaasti valossa ja ymmärretty sydämenkin tasolla.”

ja yritettyäni nukkua nousin kirjoittamaan vielä paperille: *”Neuvo minut siihen mihin kasvojesi valkeus näkyy, elämään Jumalan kasvojen edessä. Kirkasta Kristus minulle.”*

Minulle, joka koen ehkä jotenkin pehmeämmin ja miedommin näitä Jumalan valtakunnan salaisuuksia, tämä kasvojen edessä oleminen ja pyhyiden kokeminen usein aamuyön tunteina, on ollut hyvin merkitsevää.

Tutkimus ”Jumalan kasvot suomeksi”

Olin myös uuden 1992 käännöksen pohjalta yrittänyt etsiä raamattuhaun kautta sanaa ”kasvot”, ja en ollut siinä mitenkään onnistunut. Hiljattain kyselin Jumalan edessä tätä asiaa. Sain silloin kehotuksen etsiä google-haun kautta ”Jumalan kasvot”. Päädyin suoraan Maria Kelan kielitieteelliseen tutkimukseen, joka käsittelee Jumalan kasvoja Psalmeissa ja Herran siunauksessa. Tutkimuksen nimi on ”Jumalan kasvot suomeksi”. Metaforisaatio ja erään uskonnollisen ilmauksen synty.

Kela vertaili metaforien käännösratkaisuja suomalaisissa Vanhan testamentin käännöksissä ja erityisesti Psalmien kirjassa. Aineistona olivat Agricolan Psalmtari (1551), Biblia 1642, Biblia 1776, Vanha testamentti 1933 ja vuoden 1992 suomennoksen Vanha testamentti. Raamatunsuomennoksia hän vertasi ensisijaisesti hepreankieliseen alkutekstiin.

<https://jyx.jyu.fi/dspace/bitstream/handle/123456789/13470/9789513930691.pdf?sequence=1>
jos ei avaudu, niin googlaa **Jumalan kasvot suomeksi**

Kun löysin tämän tutkimuksen, tiesin, että tästä löydän vastauksen. Silmäsin tutkimuksen sisällön läpi ja tulostin siitä itselleni tärkeimmät sivut 144-247. Käsissäni on nyt

selvitystä siitä, miksi en pysty tutkimaan Jumalan kasvoja 1992 käännöksen kautta. Kuitenkaan tutkimus ei ollut pystynyt vaikuttamaan omiin kokemuksiini siitä, mitä on olla Jumalan kasvojen edessä. Ne ovat muokkautuneet kymmenien vuosien aikana ja juuri vanhaa käännöstä käyttäen.

Tutkimuksessa oli sivulla 147 taulukko, jossa alkutekstin sana pa□nīm on käännetty kolmessa psalminsuomennoksessa kasvot-lekseemillä. Eli on käytetty aivan vastaavaa sanaa. Hebrealaisesta Raamatusta BHS löytyi 51 pa□nīm-sanaa. 1933 Raamatussa oli 50 kertaa valittu sana ”kasvot”, ja 1992 käännöksessä oli 27 kertaa ”kasvot”.

Sivulla 149 oli taulukko, jossa oli merkitty ne kohdat, missä pa□nīm oli käännetty kasvot-sanalla yhdessä tai kahdessa raamatunkäännöksessä. Hebrealaisen Raamatun BHS kohtia oli tällöin 25 ja 1933 käännöksessä 22, ja 1992 käännöksessä 2, kuten muuten myös 1776 käännöksessä.

Sivun 151 taulukko kertoi siitä miten alkutekstin sana pa□nīm oli otettu psalmien suomennokseen, vaikka sitä ei esiintynyt alkukielisessä Raamatussa lainkaan. 1933 käännöksestä löytyy yksi tällainen kohta ja 1992 käännöksestä 3. On kuitenkin huomioitava, että myös vanhemmissa suomennoksissa esiintyy kasvot-sana ilman alkukielistä vastaavuutta, mutta aivan eri kohdissa kuin 1992 käännöksessä.

Tutkittuani taulukossa olevia psalminkohtia kirjoitin:

Jumalan kasvot viittaavat persoonaan ja usein jo Kristukseen. Tuo kasvojen korvaaminen muilla tavoin 1992 käännöksessä sai aikaan sen tunteen, että Jumalan kirkkaus, läsnäolo tai näkökyky vaihtelisi ajallisen vaihtelun mukaan ja ihmisen käyttäytymisen mukaan. Jumala ei kuitenkaan ole näkemätön tai ilman kirkkautta milloinkaan. Verho on jo pois Kristuksen ristintyön tähden ja yhteys Jumalaan perustuu juuri tähän. Sen tuoma ymmärrys ohjaa uskovan Vt:n lukua. Alkutekstin sanojen käyttäminen välittää uskonnollisen kielen ja mahdollistaa syvyyssuunnassa asioiden yhdistämisen eri osiin Raamattua. 1992 käännös katkaisee kaiken ja rikkoo Raamatun yhtenäisyyden, ja jopa luo vääriä mielikuvia.

Psalmi16 (1933)

8. Minä pidän Herran aina edessäni; kun hän on minun oikealla puolellani, en minä horju. 9. Sentähden minun sydämeni iloitsee ja sieluni riemuitsee, ja myös minun ruumiini asuu turvassa. 10. Sillä sinä et hylkää minun sieluani tuonelaan etkä anna hurskaasi nähdä kuolemaa. 11. Sinä neuvot minulle elämän tien; ylenpalttisesti on iloa sinun kasvojesi edessä, ihanuutta sinun oikeassa kädessäsi iankaikkisesti.

Psalmi 16 (1992)

*8. Minä pysyn aina lähellä Herraa. Kun hän on oikealla puolellani, minä en horju.
9. Minun sydämeni iloitsee, mieleni riemuitsee, minun ruumiini ei pelkoa tunne.
10. Sinä et hylkää minun sieluani tuonelaan, et anna palvelijasi joutua kuoleman valtaan.
11. Sinä osoitat minulle elämän tien, sinun lähelläsi on ehtymätön ilo, sinun oikealla puolellasi ikuinen onni.*

Uudessa käännöksessä hävitetään Herran edessä, Herran kasvojen edessä, sekä Herran oikeassa kädessä olemisen ajatus. Siinä ei ymmärretä näiden käsitteiden ajallista tai iankaikkista hengellistä merkitystä. Tässä hävitetään uskonnollista kieltä.

Psalmi 31 (1933)

17. Valista kasvosi palvelijallesi, pelasta minut armossasi. 18. Herra, älä salli minun tulla häpeään, sillä sinua minä huudan avukseni. ...

Psalmi 31 (1992)

17. Katso jälleen palvelijasi puoleen, sinä armollinen Jumala, auta minua.

18. Herra, sinua minä huudan avuksi, älä hylkää minua. ...

Kun lukee nopeasti näitä jakeita, niin huomaa lähinnä yhtäläisyyden. Kun Raamatun hengellinen kieli on avautunut ja kasvanut ihmisen sisälle, niin huomaa eron. Uusi käännös ei vie ihmistä pyhän Jumalan kasvojen eteen kyselemään elämäänsä päämääränään iankaikkinen yhteys Jumalaan. Jollakin tavoin tämä suhde puuttuu uudessa käännöksessä ja siinä heijastuu enemmän avun saaminen ajassa.

Ps. 139:7 (1933) *Minne minä voisin mennä, kussa ei sinun Henkesi olisi, minne paeta sinun kasvojesi edestä?*

Ps.139:7(1992) *Minne voisin mennä sinun henkesi ulottuvilta, minne voisin paeta sinun edestäsi?*

Tässä mielestäni ajatuskin muuttuu. Jumala on enemmän kuin pelkästään kaikkialla läsnä oleva. Hänen kasvojensa edessä eläminen merkitsee ainakin itselleni paljon.

Ps.10 (1933)

1. Miksi, Herra, seisot niin kaukana, miksi kätkeydyt ahdingon aikoina?

13. Miksi jumalaton pilkkaa Jumalaa? Miksi hän sanoo sydämessään: "Et sinä kosta?" 14. Sinä olet sen nähnyt, sillä sinä havaitset vaivan ja tuskan, ja sinä otat sen oman kätesi huomaa; sinulle onneton uskoo asiansa, sinä olet orpojen auttaja.

Ps.10 (1992)

1. Herra, miksi olet niin kaukana, miksi kätket kasvosi meiltä ahdingon aikana?

13. Miksi jumalaton saa pilkata sinua, Herra? Miten hän voi ajatella, ettei Jumala rankaise?

14. Sinä näet kaiken, tuska ja murhe ei jää sinulta huomaamatta, sinä ojennat kätesi. Sinulle köyhä ja orpo uskovat asiansa, sinä annat avun.

Tässä oli sellainen kohta, jossa alkukielessä ei esiintynyt sanaa ”kasvot”, mutta 1992 käännöksessä sitä käytetään. Minä en usko, että Jumala kätkee kasvojaan ahdingon aikana, kuten uusi käännös tässä sanoo. Jumalahan näkee ja kuulee ja ymmärtää kaiken. Usein kuitenkin surumme, hätämme ja huolestamme saa meidät kokemaan Jumalan salatun puolen ja ”vasemman käden työn” kipeyden. Tunnumme siten, että Jumala seisoo kaukana ja koemme, että joudumme odottamaan Hänen apuaan. Mutta Jumala ei kätke kasvojaan lapseltaan tämän hädän hetkellä. Hän näkee myös jumalattoman pilkan, mutta ei välttämättä puutu siihen ajassa. Jumala ei kätke kasvojaan näkemästä pahuutta.

Maailma olisi meille Jumalan omille kovin kestämaton paikka, elleimme tietäisi Jumalan olevan meitä läsnä ja näkevän ja kuulevan kaiken. Saamme luottaa, että hän on armollinen ja vanhurskas. Olemme Kristuksen työn tähden siirretyt pimeydestä valoon ja kaiken vihan alta armon valtakuntaan. Olemme Jumalan rakkaita lapsia silloinkin, kun koemme vain pimeyttä. Ja pimeys ei ole Jumalalle pimeyttä, vaan se on sitä meille vain hetken aikaa.

Ihminen sen sijaan nostaa kätensä kasvojensa eteen ja kätkee kasvonsa näkemästä erilaisia asioita. Kristuksen kärsimystä oli ja on vaikea katsoa ja ymmärtää. Hänen alennustiensä on yhä monelle loukkaus.

Jes.53:3-5:

Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peittivät, halveksittu, jota emme minäkään pitäneet. Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.

Kun hävitämme seurakunnassa ja yksityisen kristityn käsitemaailmassa Jumalan kasvojen syvän merkityksen, menetämme ehkä todella paljon. Pystymmekö silloin ymmärtämään, että olemme elävän ja persoonallisen Jumalan edessä, joka on lähettänyt Kristuksen sovittaakseen syntimme ja päästääkseen meidät pahasta. Kyselemmekö Hänen edessään iankaikkista kohtaloamme, sitä miten Jumala on sen jo ratkaissut Kristuksessa? Vai turvaudummeko vähitellen yhä enemmän ajallisiin apuihin, kuten omiin suorituksiimme ja kenties uskonnollisiin toimintoihin.

Verho Jumalan ja ihmisen kasvojen väliin on tullut lankeemuksessa. Kyse on ihmisen vikaan menemisestä. Yhä vielä rukoilemme, ettei Jumalan kasvojen edessä meillä olisi syntiä, pyydämme että Jumalan Kristuksessa valmistama täysi armo ja pelastus tulisivat todeksi kohdallamme, ja että voisimme itse olla armolliset muille. Samoin pyydämme Isä meidän -rukouksessa, ettemme joutuisi kiusaukseen, vaan pääsisimme pahasta.

Risto Santala kirjoitti kirjan ”Suudelma hunnun läpi”. Hänestä uuden käännöksen vakavin virhe oli poistaa Daniel 7:13 jakeesta sanat ”Ihmisen Pojan kaltainen”. Jae kuuluu uudessa käännöksessä ”eräs, näöltään kuin ihminen”. Ilmestyskirjassa (Ilm.1:13 ja 14:14) on myös poikettu vanhan käännöksen ilmauksesta ”Ihmisen Poika”. Jeesus käytti itsestään tätä nimeä. Risto Santala asiantuntijana ymmärtää mitä merkitsee juutalaisen perinteen ja kirkon perinteen pois sulkeminen tässä hyvin keskeisessä asiassa.

Minä en ole käännöskysymyksessä asiantuntija. Kuitenkin oma kokemukseni Jumalan kasvojen edessä oli niin merkitsevä itselleni, etten sen jälkeen tahdo käyttää tätä uutta dynaamiseen vastaavuuteen pyrkivää käännöstä. Ja olen huomannut monen muunkin hiljalleen palaavan vanhaan käännökseen, kun opettamisvelvollisuus tai osallistuminen messuun ei enää sido.

Peruskysymys on myös siinä, voiko Jumala avata Raamattua elävällä tavalla ja ilmoittaa myös tähän aikaan liittyviä kysymyksiä pienelle omalleen, joka ei ole teologi eikä ymmärrä alkukieliä. Voinko henkilökohtaisesti luottaa, että minulle Pyhä Henki avaa Sanaansa vuosikymmeniä käyttämäni 1933/38 Raamatun kautta paremmin kuin minkään muun käännöksen kautta? Näin uskon olevan.

Silti Kristuksen ruumis on jakamaton. Usein peite on minun kasvoillani ja malka omassa silmässäni. Sen tietäen en osoita sormella mihinkään suuntaan. Ymmärrän vain sen minkä koen parhaaksi omalla kohdallani. Olen kiitollinen, että Jumalan Sana ilman peittävää huntua on käytettävissäni.